

Sygn. akt XI GC 1525/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Plewczyński

Protokolant: Agata Trawka

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2019 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda T. S. kwotę 1083 zł 92 gr (jeden tysiąc osiemdziesiąt trzy zł dziewięćdziesiąt dwa gr) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 marca 2018 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 528 zł (pięćset dwadzieścia osiem zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

XI GC 1525/18

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznana w postępowaniu „zwykłym”

Pozwem z dnia 26 lipca 2018 r. T. S. wniósł przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 1413,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 marca 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dnia 2 lutego 2018 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki B. nr rej. (...) należącego do P. M.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) spółka akcyjna w W.. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym ustalił wysokość szkody na kwotę 1550,64 zł i wpłacił ww. kwotę poszkodowanemu. Poszkodowany zbył na rzecz powoda przysługującą mu wierzytelność w stosunku do pozwanej. Powód kwestionując stanowisko ubezpieczyciela sporządził kalkulację naprawy, w której ustalił koszt naprawy na kwotę 2964,44 zł. Powód podał, że wezwał ubezpieczyciela sprawcy do dopłaty odszkodowania zgodnie ze sporządzoną kalkulacją w kwocie 1413,80 zł, jednak pozwana odmówiła dopłaty odszkodowania.

Nakazem zapłaty z dnia 9 sierpnia 2018 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie (...) spółka akcyjna w W. wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu

sprzeciwu pozwana podniosła, że wypłacona kwota odszkodowania pozwala w zupełności na naprawę uszkodzeń w 22 letnim samochodzie poszkodowanego, a samochód mógł zostać przywrócony do stanu sprzed zaistnienia szkody również przy użyciu części innych niż tylko części nowe i oryginalne sygnowane znakiem producenta. Pozwana podniosła, że poszkodowany nie ujawnił rzeczywistych kosztów przywrócenia auta do stanu sprzed zaistnienia szkody, a jedynie zbył wierzytelność na powoda.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) należący do P. M.. Do wypadku doszło na parkingu – uszkodzony został zderzak i jedna z lamp. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) spółka akcyjna w W..

Poszkodowany w dniu 3 lutego 2018r dokonał zgłoszenia szkody u pozwanej, która wszczęła postępowanie likwidacyjne, przyznając odszkodowanie w kwocie 1550,64 zł.

Niesporne a ponadto:

- druk zgłoszenia szkody 26-27;
- odpis z KRS pozwanej k. 23-24,
- oświadczenie k.28,
- decyzja pozwanej z dnia 6 lutego 2018 r. k.11,

Poszkodowany P. M. oraz powód T. S. zawarli w dniu 2 maja 2018 roku umowę cesji wierzytelności. Powód sporządził kalkulację naprawy w systemie E., w której koszt naprawy został wskazany na 2964,44 zł. Następnie powód zwrócił się do pozwanej o dopłatę odszkodowania w kwocie 1413,80 zł, jednak pozwana nie znalazła podstaw do zmiany decyzji o wysokości przyznanego odszkodowania.

Dowód:

- kosztorys k.8-10,
- pismo pozwanej z dnia 22 maja 2018 roku,

Przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, przy uwzględnieniu, że był użytkowany od 22 lat i uczestniczył już wcześniej w innych uszkodzeniach jest w pełni technicznie możliwe i ekonomicznie opłacalne przy użyciu części alternatywnych, ale jedynie takich których jakość jest odpowiednio potwierdzona. Części pozostałych klas nie zapewniają odpowiedniej jakości naprawy, a ich użycie może wiązać się z dodatkowym, czasochłonnym ich dopasowywaniem, zatem nie gwarantują one przywrócenia w pełni pojazdu do stanu sprzed szkody zarówno pod względem funkcjonalno - użytkowym, jak i estetycznym. Oprócz lampy tylnej w jakości Q, czyli części tożsamej z oryginalną, dostępne były także listwy drzwi i zderzaka tylnego o jakości (...), ale były to przy tym elementy o prostej konstrukcji wobec czego przywrócenie samochodu B. (...) nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 2 lutego 2018 r. było w pełni technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione poprzez naprawę z użyciem tych części. Hipotetyczny koszt naprawy samochodu marki B. (...) nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń będących wynikiem zdarzenia z dnia 2 lutego 2018 r., i przy użyciu do naprawy wyłącznie nowych, oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu wynosił 3.034,57 zł wraz z podatkiem VAT. Natomiast hipotetyczny koszt naprawy samochodu B. (...) nr rej. (...) z użyciem dostępnych ówczasie alternatywnych części zamiennych o potwierdzonej jakości wynosił 2.634,56zł wraz z podatkiem VAT .

Dowód:

- pisemna opinia biegłego W. S. k.60-65 wraz z kosztorysem k.66-70,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 822 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wynikała również z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązkiem odszkodowawczym ubezpieczyciela wobec poszkodowanego są objęte wszelkie postaci szkody wyrządzone tej osobie, a więc zarówno szkody na osobie, jak i szkody na mieniu, co wynika z art. 34 ust. 1 powołanej ustawy.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Nabycie wierzytelności przez powoda, nie było kwestionowane przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego, ani w toku procesu. Potwierdza je także złożona umowa cesji.

Powód w pozwie domaga się zapłaty dalszych kosztów z tytułu odszkodowania uznając, że wypłacona przez pozwaną kwota 1550,64zł brutto była niewystarczająca do naprawienia szkody.

Spór dotyczy więc nie zasady odpowiedzialności pozwanej ale wysokości odszkodowania.

W dotychczasowych judykatach podkreślano wielokrotnie, że uznanie wydatków związanych z naprawą pojazdu za element szkody musi być oceniane indywidualnie w realiach każdej konkretnej sprawy. Przy ustaleniu wysokości odszkodowania z tego tytułu stosować należy metodę dyferencyjną, zgodnie z którą za szkodę poczytać należy różnicę między stanem majątku poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia sprawczego a hipotetycznym stanem jaki istniałby, gdyby do zdarzenia tego nie doszło. Ustalenie odszkodowania w omawianym zakresie wymaga przede wszystkim udowodnienia przez poszkodowanego wysokości szkody.

Jednocześnie w myśl art. 361 §1 k.c. jedynie w sytuacji gdy koszty poniesione na naprawę pojazdu będą kwalifikowały się jako normalne (zwykłe) następstwa zdarzenia sprawczego, uznać je można będzie za składnik (element) szkody w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Podkreśla się, że na wierzycielu (poszkodowanym) spoczywa obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów wywodzony z regulacji art. 354 §2 k.c., 362 k.c. i 826 §1 k.c.). Zatem szkody nie będzie stanowił każdy wydatek poniesiony celem naprawy, a jedynie taki, który w realiach konkretnej sprawy zostanie uznany w świetle powołanych przepisów za niezbędny i celowy dla zapobieżenia szkodzie .

Reasumując - o zakwalifikowaniu wydatku związanego z naprawą pojazdu jako szkody decydować muszą realia konkretnej sprawy, w tym zwłaszcza celowość poniesionych kosztów i ich uzasadnienie ekonomiczne.

Szkoda powstaje w chwili uszkodzenia pojazdu, na co wielokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy. Obowiązek naprawienia szkody nie jest zależny od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Jeżeli poszkodowany zbył wierzytelność odszkodowawczą, to bez znaczenia

są dalsze czynności dotyczące pojazdu. Stanowisko, że szkoda wyraża się hipotetycznymi kosztami naprawy, mimo sprzedaży pojazdu zostało ostatnio wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018r (sygn.. akt II CNP 32/17) oraz z dnia 12 kwietnia 2018r (sygn.. II CNP 41/17), w których stwierdzono niezgodność orzeczenia sądu niższej instancji z prawem. Natomiast, że istotny jest profesjonalny koszt naprawy na prawidłowych częściach, wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018r (sygn.. II CNP 43/17). Dalej zauważyć należy, że w sprawie III CZP 51/18 (i połączonych sprawach III CZP 72/18, III CZP 74/18, III CZP 64/18 i III CZP 73/18) w dniu 7 grudnia 2018r Sąd Najwyższy odmówił odpowiedzi na pytanie Sądu Okręgowego w Szczecinie „Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, w przypadku, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do naprawy pojazdu przywracającej ten pojazd do stanu sprzed powstania szkody, odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ograniczone jest do równowartości wydatków faktycznie poniesionych celem naprawy pojazdu, czy też powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego?” W uzasadnieniu wskazano, że wcześniejsze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w jego orzeczeniach w tym zakresie jest jasne. Kolejny raz Sąd Najwyższy odmówił odpowiedzi na podobne pytanie Sądu Okręgowego w dniu 20 lutego 2019r (III CZP 91/18).

Zwrócić w tym miejscu należy też uwagę na swoistą politykę ubezpieczycieli, w tym pozwanej. Wypłacają oni odszkodowania, które nie pozwalają na naprawę według standardu odpowiedniego dla danego auta, a w sytuacji gdy poszkodowany nie chce lub nie może dołożyć własnych środków finansowych i próbuje przeprowadzić naprawę tak aby się zmieścić w wypłaconych kwotach (często systemem gospodarczym lub przy użyciu części na które tylko starczy środków – często części niskiej jakości, używanych, z niepewnego źródła itp.) pojawia się zarzut ubezpieczyciela, że jednak naprawa jest wykonana, stan przywrócony, poszkodowany z pojazdu korzysta. Działań takich Sąd nie aprobuje. Odszkodowanie powinno stanowić koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku we wszystkich płaszczyznach (technicznej, estetycznej, finansowej).

Mając na uwadze powyższe Sąd ustalił uzasadnione koszty naprawy w oparciu o dowód z opinii biegłego.

W ocenie Sądu miarodajne są koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody ustalone na kwotę 2634,56zł brutto wliczoną z uwzględnieniem części oryginalnych oraz części alternatywnych o potwierdzonej jakości. Biegły wydając opinię uwzględnił stan pojazdu w tym w szczególności jego wiek (pojazd z 1996r) i przebieg (ponad 230 tys km).

Na to, że nie zawsze szkoda musi się wyrażać w kosztach naprawy przy użyciu części nowych oryginalnych wskazał m.in. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia siedmiu sędziów z dnia 20 czerwca 2012r sygn.. akt III CZP 85/11 odnosząc to w szczególności do pojazdów starszych lub w przypadku części o prostej konstrukcji, których zdatność do pełnej restytucji jest możliwa do oceny bez skomplikowanych badań. W ocenie Sądu, z uwagi na wyżej przedstawione okoliczności, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wyliczenia kosztów naprawy przy użyciu wyłącznie części oryginalnych, jak domaga się powód.

Sąd Najwyższy w przywołanym orzeczeniu zastrzegł przy tym, że nawet w takiej sytuacji należy badać, czy poszkodowany nie ma szczególnego interesu w wykorzystaniu części oryginalnej. Jako szczególny interes Sąd Najwyższy wskazał np. „historię napraw” wyłącznie przy użyciu części oryginalnych, lub faktyczne dokonanie naprawy przy użyciu takich części. W niniejszej sprawie powód na żadną z tych okoliczności nie wskazywał, a tym bardziej jej nie udowodnił. W związku z czym Sąd nie uwzględnił stanowiska powoda, który optował za ustaleniem kosztów naprawy wyłącznie przy użyciu części oryginalnych

Reasumując należne odszkodowanie to kwota 2634,56zł brutto. Rozliczenie w kwocie brutto nie jest sporne między stronami i wynika z obowiązujących przepisów. Dotychczas wypłacono kwotę 1550,64zł, powodowi przysługuje więc dalsze odszkodowanie w kwocie 1083,92zł. Odsetki od tej kwoty przyznano na podstawie 817 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Istotne elementy materiału dowodowego omówione zostały we wcześniejszej fazie uzasadnienia. Dla porządku wskazać należy, że Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron, dowody z dokumentów

oraz dowód z opinii biegłego. Autentyczność i treść dokumentów nie była kwestionowana, strony wyprowadzały z nich jedynie częściowo odmienne wnioski.

Dowód z opinii biegłego stosownie do utrwalonych w nauce i orzecznictwie poglądów, ze względu na swoją specyfikę może być oceniany przez sąd jedynie w płaszczyźnie poprawności logicznej, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (por. Wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004r, sygn.akt II CK 572/04, Lex nr 151656). Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wyprowadzać własne stwierdzenia (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990r sygn. akt I PR 148/90 opubl. Lex nr 5319, OSP 1991/11/300, wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87 opubl. PiZS 1988, nr 7, poz. 62, Komentarz do art.278 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.). Biegły sporządzający opinię jest stałym i długoletnim biegłym sądowym. Nie ma podstaw do podważania jego kwalifikacji, wyjaśnień i metodyki opartych na wiedzy i doświadczeniu. Żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów do opinii biegłego, powód jedynie wybrał inny wariant opinii. W ocenie Sądu biegły sporządził prawidłową opinię uwzględniając zgromadzony w aktach materiał.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowi art. 100 zd.1 k.p.c. stosownie do którego w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone.

Powód wygrał w 77 % i poniósł następujące koszty: opłatę od pozwu w kwocie 71zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł, połowę kosztów biegłego 590,40zł, oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika 270zł. Wysokość kosztów wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w wysokości stawki minimalnej na podstawie §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) .

Pozwana powinna zwrócić 77% kosztów celowych poniesionych w celu dochodzenia należności, czyli kwotę 730zł.

Na uwzględnione do rozliczenia po stronie pozwanej koszty procesu składa się połowa kosztów biegłego 590,40zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17zł i koszt zastępstwa procesowego w kwocie 270zł, który określono na podstawie §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) .

Pozwana wygrała w 23%. Powód powinien jej więc zwrócić kwotę 202zł.

Po odjęciu od kwoty 730zł. kwoty 202zł otrzymujemy kwotę 528zł tj. kwotę jaką zobowiązana jest uiścić pozwana.

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto jak w punkcie III sentencji.

Pozostała część zaliczek zostanie zwrócona stronom po uprawomocnieniu się wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)